

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobců: **a) Děti Země - Klub za udržitelnou dopravu**, občanské sdružení, se sídlem Cejl 48/50, Brno, **b) Svoboda zvířat Hradec Králové**, občanské sdružení, se sídlem Lochenice 156, Předměřice nad Labem - Lochenice, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2005, č. j. KrÚ - 22569/167/2005/OM/KI, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) Ředitelství vodních cest České republiky, se sídlem Vinohradská 184/2396, Praha 3, zastoupené JUDr. Jiřím Stránským, advokátem, se sídlem Jandova 8, Praha 9, 2) Město Přelouč, se sídlem Masarykovo náměstí 25, Přelouč, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení ad 1) proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, ze dne 13. 6. 2008, č. j. 52 Ca 14/2006 - 365,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Osoba zúčastněná na řízení uvedená výše pod označením 1) podala kasační stížnost proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2005, č. j. KrÚ - 22569/167/2005/OM/KI, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Zrušeným rozhodnutím správního orgánu bylo v odvolacím řízení potvrzeno rozhodnutí Odboru stavebního, vodoprávního a dopravy Městského úřadu Přelouč, kterým byla povolena stavba „Nový plavební stupeň Přelouč“.

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka Pardubice, po podání kasační stížnosti proti předmětnému rozsudku postupoval ve smyslu § 108 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a předložil kasační stížnost s příslušnými spisy Nejvyššímu správnímu soudu.

Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), nicméně kasační stížnost nepodal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.).

Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje. Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená

tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle odst. 2 téhož ustanovení, lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Z obsahu spisu plyne, že rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, byl stěžovateli doručen dne 4. 7. 2008. Poslední den lhůty k podání kasační stížnosti byl tedy – v souladu s § 40 odst. 2 s. ř. s. – pátek 18. 7. 2008. Podle § 106 odst. 4 s. ř. s. se kasační stížnost podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu. V daném případě byla v pondělí dne 21. 7. 2008 doručena kasační stížnost nesprávnému soudu - Městskému soudu v Praze, nikoliv tedy soudu příslušnému - „soudu, který napadené rozhodnutí vydal“ (viz citované ustanovení § 106 odst. 4 s. ř. s.). O této situaci bylo již v praxi Nejvyššího správního soudu rozhodováno, a to s následujícím závěrem: „Kasační stížnost podaná ve lhůtě uvedené v § 106 odst. 2 s. ř. s. u nepřislušného soudu, je kasační stížností včasnou jen tehdy, jestliže tento nepřislušný soud ještě ve lhůtě k podání kasační stížnosti tuto kasační stížnost odeslal (předal k poštovní přepravě) příslušnému krajskému soudu nebo Nejvyššímu správnímu soudu“ (právní věta k usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 39/2003 - 37). V daném případě bylo včasné předání k poštovní přepravě příslušnému krajskému soudu již pojmově vyloučeno, když kasační stížnost byla nepřislušnému Městskému soudu v Praze doručena po zákonné dvoutýdenní lhůtě k podání kasační stížnosti. Pro úplnost je třeba poznamenat, že napadený rozsudek obsahuje řádné poučení o lhůtě k podání kasační stížnosti, jakož i o subjektu, u kterého měla být kasační stížnost podána - výslovně je jmenován Krajský soud v Hradci Králové, pobočka Pardubice.

Jak již bylo výše uvedeno, napadený rozsudek byl stěžovateli do vlastních rukou doručen v pátek dne 4. 7. 2008. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti tedy skončila v pátek dne 18. 7. 2008. Uvedený den – pátek – se svým označením shoduje s označením dne, který určuje její počátek, jímž je den doručení napadeného rozsudku stěžovateli. Ve stanovené lhůtě podal stěžovatel kasační stížnost, avšak nesprávně ji adresoval a odeslal Městskému soudu v Praze. Ten není soudem příslušným, a proto ji správně postoupil soudu příslušnému, učinil tak však až po lhůtě k podání kasační stížnosti (Krajskému soudu v Hradci Králové byla kasační stížnost doručena dne 23. 7. 2008). Kasační stížnost podaná sice ve lhůtě, ale u nepřislušného soudu, je kasační stížností včasnou jen tehdy, jestliže tento nepřislušný soud ve lhůtě stanovené pro podání kasační stížnosti tuto odešle soudu, který napadené rozhodnutí vydal, či Nejvyššímu správnímu soudu. Jen tehdy by byla lhůta k podání kasační stížnosti zachována. V opačném případě je nutno z citovaného ustanovení § 106 odst. 4 s. ř. s. dovodit, že lhůta zachována není a jde tudíž o kasační stížnost pozdě podanou. V poučení napadeného rozsudku byly přitom uvedeny rozhodné skutečnosti správně. Podle § 40 odst. 5 s. ř. s., nestanoví-li zákon jinak, může předseda senátu z vážných omluvitelných důvodů na žádost zmeškání lhůty k provedení úkonu prominout. Podle ustanovení § 106 odst. 2 věty třetí s. ř. s. však při podání kasační stížnosti zmeškání lhůty prominout nelze. Kasační stížnost tedy nebyla podána v zákonné lhůtě a je zjevně opožděná. Na této skutečnosti nic nemění ani fakt, že stěžovatel požádal dodatečně (dne 25. 7. 2008) o doručení listů 5 a 6 rozsudku s tím, že údajně v doručeném vyhotovení chyběly. Kasační stížnost totiž stěžovatel podal proti celému rozhodnutí, chybějící součást nezmínil, ani neřešil situaci nahlédnutím do spisu, či včasným požádáním o chybějící listy. (Nutno navíc poznamenat, že v případě listů 5 a 6 se - s ohledem na rozsah rozsudku, který činil 15 stran - jednalo pouze o konstatační část rozsudku – skutečnosti zde uvedené byly stěžovateli z průběhu řízení známy.)

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. jako opožděně podanou, aniž by se mohl zabývat důvodností kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., neboť v případě odmítnutí návrhu – kasační stížnosti – nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o něm.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. ledna 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu